

34

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

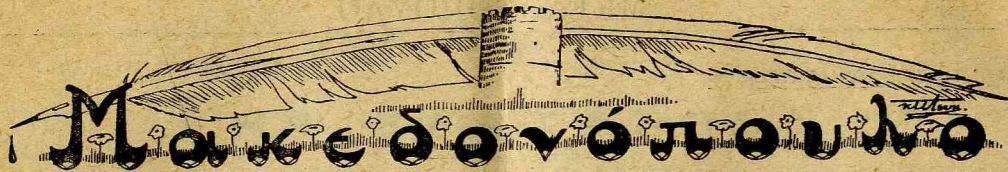
ΕΤΟΣ Γ.

—

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 10

ΕΚΔΟΣΗ "ΧΑΡΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ,"

ΕΤΟΣ Γ'

ΜΑΡΤΙΟΣ 1935

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 10)34

ΔΕ ΘΕΛΩ

Δὲ θέλω, σὰν ἔρθει
Ἡ ὕστερη ὥρα
Καὶ κλείσω τὰ μάτια
Στῆς ζήσης τῆ μπόρα,

Σὰν θᾶχει ἡ ψυχούλα
Πετᾶξει στὰ αἰθέρια,
Σιμὰ στ' ἀγγελούδια,
Στὸ πλάϊ' ἀπ' τ' ἀστέρια,

Μὲ κρῦο κλινάρι
Τοῦ τάφου τὸ χῶμα
Νὰ τρώῃ τὸ σκουλήρι
Τὸ ἔρμο τὸ σῶμα. . .

Ἄς ἦταν τὸ κῆμα
Σὲ ἄγνωστα πλάτια
Νὰ τὸ νανουρίση,
Φιλῶντας τὰ μάτια.

Ἡ φλόγα νὰ γλείψῃ
Τὸ μαῦρο κουφάρι
Κι' ὁ ἀγέρας τὴ στάχτη
Νὰ τὴν συνεπάρῃ.

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΩΛΙΟΣ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ

Μονόλογος

(συνέχεια από τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

—Νᾶνε γὰρ τὴν Μαργαρίτα; σκεπτόμουννα. Τὶ τῆς χρειάζεται; ὅμως; Πότε τὸ ἔχει ράφει; Εἶδηση δὲν εἶχα. Ἀδύνατο! Ἄν ἦταν δικό της θὰ τῶξερα. Μαζὶ θὰ τὸ ψωνίζαμε. Τίνος εἶναι λοιπόν;

Κατὰ τὸ βράδυ μ' εἶπαν νὰ ντυθῶ, γιατί θὰ εἶχαμε κόσμο. Παράξενο μοῦ φάνηκε. Αὐτὸ μᾶς συνέβαινε σπάνια. Οἱ γονεῖς μου δὲν εἶναι κοσμικοὶ καὶ τὸ σπίτι μας ἀνοίγει μόνο σὺς ἐπίσημες γιορτές. Μὰ κείνη τῆ βραδεία ὅλοι, ὡς κ' ἡ γιαγιά, περιέμεναν τοὺς καλεσμένους μ' ἀνυπομονησία.

Ἄρχισα νὰ ντύνομαι ἄκεφη. Ἔνοιωθα πολὺ ἄσχημα τὸν ἑαυτό μου, ἔτσι παραριχμένο, περιφρονημένο, ἀπ' ὅλους. Δίπλα μου ἡ Μαργαρίτα ἐτοιμάζονταν νὰ φορέσῃ τὴν οὐρανό τουαλέττα. Δὲν κρατήθηκα πειά! Τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ ῥώτησα ἀπότομα:

—Τὶ συμβαίνει λοιπόν; Θὰ μοῦ πῆς; Δενέρωσε τὸ χέρι της, μ' ἀγκάλιασε γλυκὰ—γλυκὰ καὶ ὅλο ἐνθουσιασμὸ μ' εἶπε:

—Surprise! Ἄρραβωνιάζουμαι!

Μὲ κύτταξε μὲ δυὸ μᾶτια ποῦλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ προσπαθοῦσαν ἀνυπόμονα νὰ μαντέψουν τὴν ἐντύπωσή μου. Τὴν κύτταξα ἄγρια σχεδόν. Τραβήχτηκα χωρὶς νὰ πῶ τίποτα κ' ἐξακολούθησα νὰ ντύνομαι. Εἶχα μιὰ ἐκφραση παγωμένη. Δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἄν αἰσθανόμουννα συγκίνηση, κατάπληξη ἢ πόνο.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπόμεινε σὰ κακοφασομένη. Τὸ χαμόγελό της σβύστηκε, τὰ χεῖλια της τρεμούλιασαν παραπονιαρικά καὶ τὰ γλυκὰ της μᾶτια γλόμισαν δάκρυα. Δὲν εἶπε τίποτα ἄλλο! Ἐξακολούθησε νὰ ντύνεται.

Τὴν εἶχα πολὺ πικράνει. Τὸ φέροσιμό μου θάταν κάτι ποὺ δὲν περίμενε. Ἐβλεπα τὸ προσωπάκι της συνοφρυωμένο, ἔτοιμο νὰ ξεσπάσῃ σὲ παράπονο,

μὰ δὲ μετάνοιωνα. Αἰσθανόμουννα μιὰ βάρβαρη χαρὰ. Τώρα ὁμολογῶ, πὼς ἤμουν κακιά. Μὰ κείνη τὴν ὥρα μοῦ φαίνονταν, πὼς ἔπερνα τὴν πιδὶ δίκαιη ἐκδίκηση. Εἶχα ἀνάγκη νὰ σκιάσω τὴ χαρὰ της. Τὴ χαρὰ ποὺ δὲν δίστασε ν' ἀποκτήσῃ πονώντας ἐμένα, τὴν μονάκριβη ἀδελφοῦλα της ποὺ τὴν λάτρευε.

Γιατὶ πονοῦσα πολὺ, πάρα πολὺ, ὅσο ποτὲ δὲν θὰ πονέσω. Ὅχι πὼς δὲν ἠθελα νὰ πανδρευτῆ ἡ Μαργαρίτα μας, νὰ τὴ χαρῶ τῆ νυφοῦλα. Αὐτὸ ἦταν τὸ πιδὶ γλυκὸ μου ὄνειρο. Ναί. Μὰ ὄχι ἔτσι. Ἦταν σκληρό, πολὺ σκληρό. Πρῶτα-πρῶτα δὲν παντρεύεται κανεὶς ἀπ' τὰ δεκαεπτὰ του χρόνια, πάνω στὴ παιδικὴ ζούρα. Μ' αὐτὸ θὰ τῆς τὸ συγχωροῦσα ἐπιτέλους. Νὰ τὸ κἀνὲ ὅμως ἔτσι κρυφά, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω καθόλου, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη μου, δῆθεν Surprise? Μήπως εἶχε κ' ἄλλη ἀδελφοῦλα νὰ τὴ λατρεύῃ, νὰ τὴ νιοάζεται; Ἦταν σωστό; Ἄ! πολὺ ὀδυνηρὴ surprise μοῦκανε ἀληθεια. Φανταστήτε: τὸ πρῶτὸ νὰ συμμερίζεται τίς τρέλλες μου καὶ τὸ βράδυ νὰ μοῦ πετάῃ κατὰ μούτρα τὸ «ἄρραβωνιάζουμαι».

«Ἄρραβωνιάζουμαι». Μὲ ποῖον; ποῦ; Ὡστόσο εἶχα τὴν περιέργεια νὰ τὸ ῥωτήσω.

Τὸν Γιῶργο Ἄρῶνη, μηχανικὸ ἀπ' τὴ Τεργέστη! μ' ἀπάντησε ἄκεφη.

Χμ! Νόστιμο μὰ τὸ Θεό! Ἔνα Γιῶργο μηχανικὸ ἀπ' τὴ Τεργέστη! Τρεχαγυρευβόπουλο δηλαδή. Μὰ ποῦ τὸν βρῆκαν. Ποῦ τὸν ἤξερε κείνη; Πὼς ἀποφάσισε νὰ μᾶς ἀφήσῃ γιὰ χάρη του καὶ νὰ πᾶῃ μάλιστα στὴ Τεργέστη, στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου δηλαδή—ὅπως μὲ φαίνεται; Αὐτὸ ἦταν ἄνω ποταμῶν!

Στὸ τραπέζι παρακάθησε ὁ γαμπρὸς μὲ τὴν οἰκογένειά του κ' ἐμεῖς.

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ὑπέροχη. Τυλιγμένη στὰ γαλάζια τοῦλια, φάνταζε σὰ πλάσμα τῶν παραμυθιῶν τῆς γιαγιάς.

Ὁ γαμπρὸς πολὺ νέος, πολὺ ἄμορφος, εἶχε μιὰ τέτοια ἐκφραση εὐτυχίας στὰ μᾶτια, ποὺ μ' ἔκανε νὰ δαγκώσω πεισματικά τὰ χεῖλια ἀπὸ τὴ ζήλεια μου. Μοῦ ἦταν ἀσυμπάθητος. Ὅταν ἔσκυψε— πόσο ψηλὸς ἦταν!—καὶ μὲ φίλησε λέγοντας γελαστά:

—Τὶ χαριτωμένη ἀδελφοῦλα! ἔμενα ἐντελῶς ἀπαθῆς κ' ἀμίλητη κ' οὔτε σκέφτηκα νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὸ φιλοφρόνημα. Ἦταν ἀδύνατο νὰ κρύψω τὴ δυσθυμία μου. Μὰ μήπως τὴν προσέξε κανεὶς; Οὔτε κ' ἡ Μαργαρίτα, ποῦχε ξαναῦρει ὅλη τὴν εὐθυμία της.

Οἱ πέντε ἐβδομάδες π' ἐπακολούθησαν ἦταν γεμάτες ἐτοιμασίες βιαστικές. Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε τίποτε ἕομο—ποῖος τὴν προώριζε γιὰ γάμο ἀπ' τὰ δεκαεπτὰ της! Ἐπρεπε λοιπὸν ὅλα νὰ γίνουν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὁ γάμος θὰ γίνονταν σύντομα, γιατί ὁ Γιῶργος θὰ ἐπέστρεφε στὴ δουλειά του.

Τὸν γιορτάσαμε σ' ἀνοικτὸ κύκλο. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἦσαν νὰ καμαρώσουν τὴ Μαργαρίτα, ποὺ στὰ λευκὰ νυφιάτικα ἦταν ἀκόμη πιδὶ ὄμορφη. Ὅσο γιὰ τὴ δική μου τουαλέττα, ἦταν τρέλλα. Τὴν φρόντισα ἐγὼ μόνη. Ἄσπρη ταυταδένια μακρὰ ὡς τὸν ἀστράγαλο, μὲ φούστα ἕλο πυκνὰ βολὰν καὶ στὸ καρὲ μιὰ γαρνιτούρα ἀπὸ λουλούδια μετοξωτά.

Ἦμουν ἡ συνοδοὺς τῆς νύφης, ποὺ θὰ κρατοῦσε τὴν τοῦλιν ὀρὰ της.

Ἡ Μαργαρίτα μ' ἀγκάλιαζε καὶ μὲ φιλοῦσε, χωρὶς ποτὲ νὰ χορταίνῃ.

—Χρυσοῦλα μου, μ' ἔλεγε χαϊδευτικά.

Πόσο ἦτον εὐτυχισμένη! Τὰ μᾶτια της στράφτανε κ' ἀπὸ τὸ στόμα στιγμὴ δὲν ἔλλειπε τὸ γλυκὸ της χαμόγελο. Ἄν πῆς ὁ Γιῶργος, πετοῦσε στὰ οὐράνια. Μὲ κυτοῦσε σὰ θεὸ κ' ὅλο μὲ χαϊδεύε καὶ μὲ κουβαλοῦσε δῶρα. Ὅμολογῶ ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ μοῦ γίνεται ἐξαιρετικὰ ἀγαπητός. Μὰ τί τὰ θέλετε. Κατὰ βάθος ἦταν πάντα ὁ ἀνθρώπος, ποὺ μοῦ στέρησε τὴν ἀδελφοῦλα μου πέρνωντάς τη πολὺ μακριά. Ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρῶ ὅσο εὐτυχισμένη καὶ ἄν τὴν κἀνῃ.

Τέλειωσε ὁ γάμος κ' ἦλθε σύντομα ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Τότε μόνο τὰ χεῖλιά της Μαργαρίτας πᾶσαν νὰ γελοῦν κ' ἀναδιπλώθηκαν σφικτὰ κλεισμένο σ' ἓνα παράπονο. Τὰ μᾶτια γλόμισαν δάκρυα.

Στὴ μορφὴ τοῦ Γιῶργου μάντευες κομμμένη μιὰ ταραχὴ καὶ—ἐγὼ θάλεγα σίγουρα—μιὰ τύψη.

Ἐκινῶντας τὸ τραῖνο, ποὺ θὰ τὴν πήγαινε στὴ καινούργια της πατρίδα, ἡ Μαργαρίτα μὲ φώναζε κουνώντας τὸ χέρι σ' ἀποχαιρετισμό:

—Τὸ καλοκαίρι στὴν Τεργέστη.

—Τὸ καλοκαίρι! Ὡς τὸ καλοκαίρι, σκέφτηκα, καὶ μὲ πῆρε τὸ παράπονο. Μόνη, ὀλομόναχη στὴν καμαρούλα μας, δὲν σφάλισα μᾶτι ὅλη τὴ νύκτα. Πόση ἐρημιὰ στὸ σπίτι σὰν γάταν ἄδειο, ἀπελπιστικὰ ἄδειο. Μαῦ φαίνονταν μεγάλο, ἀέραντο. Ὁ ὄγκος του μου πλάκωνε τὴ ψυχὴ. Ὅταν μιλοῦσα, ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσε σὰ σὲ μιὰ ἐρημο, χωρὶς νὰ λαβαίνῃ τὴν ἀπόκριση ποὺ λαχταροῦσε. Ὅλα βρισκόταν σ' ἐγκατάλειψη. Τὸ κάθε τι ἐμοιάζε νὰ θρηνηῖ καὶ νὰ μαραίνεται στὴ μοναξιά. Μ' ἀπ' ὅλα περισσότερο ἡ ψυχὴ μου,

Ἡ σκέψι τοῦ χειμῶνα, ποὺ πλησίαζε, μοῦφερνε ρίγη. Μὲ ποιά συντροφιά θὰ περνοῦσα τίς ψυχρὲς σκοτεινὲς μέρες του καὶ τίς ἀτέλειωτες νύκτες; Τότε ἔνοιωσα τὴν ἀνάγκη νὰ φύγω. Νὰ φύγω. Μὰ ποῦ; Σκέφτηκα τὸ οἰκοτροφεῖο δὲ μοῦμεινε ἄλλο παρὰ νὰ πᾶω ἐσωτερικὴ. Ἴσως, ἀνάμεσα στὸν εὐθυμὸ μαθητόκοσμο, ξεχνούσα τὴ φοικτὴ ἐγκατάλειψη,

Παρὰ τίς ἀντιρροήσεις τῶν δικῶν μου. τὰ κατάφερα κ' ἦρθα. Ἐδῶ εἶναι στιγμὲς ποὺ ξεχνῶ καὶ ξαναζῶ τίς πρέλλες μου. Μὰ κ' ἄλλες ποὺ αἰσθάνομαι τὴ συνείδηση πολὺ βαρειά. Ἐχω ἀφίσει τόσο ἐγωιστικὰ μόνους τὴ μαμμά, τὸ μπαμπά, μὰ προπαντὸς τὴ γιαγιά. Ὅσο συλλογίζομαι, πὼς ἀμίλητοι οἱ τρεῖς τους, θὰ συμμαζεῦονταν γύρω ἀπ' τὴ θερμάστρα τοῦ σαλονιοῦ, περνώντας σὲ πλῆξη κ' ὄρες, χωρὶς τὴ συντροφιά καὶ τ' ἀσπείά μας! Πόσο θὰ στεναχωροῦνται, Θεέ μου!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

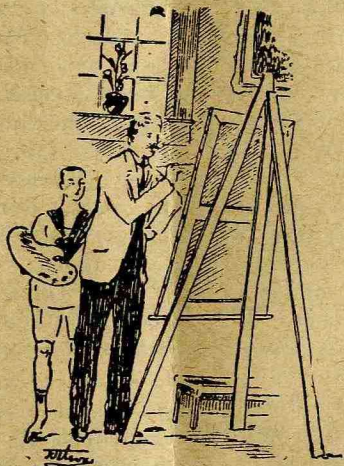
Γιαγιά εγώ δὲν ἐγνώρισα. Οὔτε παππού.. Γιατί, ὅταν γεννήθηκα, δὲν ἐζούσαν. Τὸν παππού ὅμως τὸν ἔχω δὴ, πολλὲς φορὲς μάλιστα, καὶ μοῦ μίλησε κλόλα. "Ὅχι στὸν ὕπνο μου" μὰ, στὸ πορτραῖτο ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ μπαμπάς, ὅταν ἐγὼ ἦμουν μικρός. Τώρα, δὲν ξέρω, μοῦ φαίνεται ὅμως, πὼς ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ πορτραῖτο εἶναι ἔργο τοῦ πατέρα μου, τὸν παίρνω γιὰ ζωντανὸ τὸν παππού μου, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ μιλάει." Α.. Τί γλυκὰ πόσο ἀγαθὰ χαμογελάει..

"Ἄν ὡστόσο τὸν παππού τὸν ἀποζήτησα πολλὲς φορὲς, τὴ γιαγιά δὲν τὴν ἀποζήτησα καὶ τόσο. Γιατί γιαγιά μου μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα καὶ γὼ μιά.. Τὶ πὼς ἦταν μόνο ἡ γιαγιά τῆς Δέσποινας; Κι' ἂν ἦταν γιαγιά τῆς Δέσποινας, ὅμως ἐμένα μ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' τὴ Δέσποινα. Γιατί ἐγὼ ὅ,τι μοῦ ἔλεγε τῶκανα, ἐνῶ ἡ Δέσποινα ἔκανε πάντα τοῦ κεφαλιοῦ της, καὶ γι' αὐτὸ θυμᾶμαι ποὺ ὄλο τὴν ἐμάλωνε.

Νά. Κάποτε, ὁ ἀδελφὸς τῆς Δέσποινας ἦταν ἄρρωστος. Σὰν ἄρρωστος λοιπόν, δὲ μπορούσε ν' ἀκούη φωνέ. Οὔτε βέβαια τὴ Δέσποινα, ποὺ ἔπαιζε μὲ μιὰ φίλη της στὴν αὐλὴ σχοινάκι, καὶ ξεφώνιζε κάθε τόσο. Βγήκε τότε ἡ γιαγιά στὴν αὐλὴ, καὶ τῆς εἶπε νὰ παίξουνε ἄλλο παιχνίδι, μὲ τὶς κουκλὲς τους, γιὰ νὰ κἀνουν πὸ ἡσυχία καὶ νὰ μπορέσῃ ὁ ἄρρωστος νὰ κοιμηθῇ. Αὐτὴ ὅμως τίποτα! "Ἦθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ παίξῃ τὸ σχοινάκι της." Α, ἔτσι, εἶπε ἡ γιαγιά. Καὶ δὲν τῆς ἔδωσε κείνο τᾶπόγιομα φρυγανιὰ μὲ βούτυρο.

Κι' ἦταν πολὺ ὠραία ἡ φρυγανιὰ

ποὺ τῆς ἔδινε ἡ γιαγιά της. Τὸ ξέρω γιατί τὴ δοκίμασα κι' ἐγὼ κάπου-κάπου. "Ἡ Δέσποινα, ἀμα τῆς τὴν ἔδινε ἡ γιαγιά της, ἔβγαινε ἔξω νὰ τὴ φάῃ, στὸ κατώφλι τους. Τὸ κατώφλι τους ὅμως εἶναι κολλητὰ στὸ δικό μας." Ἔτσι, καθὼς ἔβγαινε μ' ἔβλεπε. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ τῆς ἔδινα πάντα ἀπ' τὶς καραμέλλες μου ὅταν εἶχα, ἔκοβε κι' αὐτὴ ἀπ' τὴ φρυγανιὰ της καὶ μοῦδινε.

«.. Στὸ πορτραῖτο ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ μπαμπάς».

Εἶναι κάποια βράδνα, τοῦ χειμῶνα, ποὺ δὲ θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ. Μιά λάμπα κρεμαστή, μὲ θαλασσι ἀμπαζούρο, χύνει ἕνα φῶς γλυκὸ σὲ μιὰ τραπέζα ζεστή. Ὁ μπουφές μὲ τὰ σερβίτσια στὸ πλάι μας, ἡ σόμπα στὴ γωνία μὲ τὸ σωλῆνα της, ποὺ παραπάνω ἔστριβε κι' ἔβγαινε ἔξω ἀπ' τὸ φεγγίτη, ἕνα μεγάλο τετράγωνο τραπέζι στὴ μέση, στρωμένο μ' ἕνα σκούρο μουσαμά, ἕνας καναπὲς τοῖχο-τοῖχο, παράμερα εἶναι μικρὸ καρυδένιο γραφεῖο ἡμικυκλικὸ καὶ πάνω του μιὰ μικρὴ βιβλιο-

θηκίτσα μακρόστενη, μὲ δυὸ ράφια, χωρισμένα σὲ ἕξη ἀνοίγματα, φορτωμένο βιβλία καὶ τετράδια, ἕνα παχὺ χαλί στὸ τάτωμα, καὶ στοὺς τοίχους ἕνας χάρτης καὶ κάρτα μεγάλα. Ἐμένα ὅμως δὲ μοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ κάρτα, ὅσο δυὸ «πιάτα». Τὰ λέγαμε «πιάτα» γιατί ἦταν σὰν πιάτα, ἀπὸ χαρόνι καθὼς ἦταν, καὶ ζωγραφισμένα. Καὶ στῶνα, ἦταν ἕνας γεωργός, ποὺ ὄργωνε τὴ γῆ μὲ τὸ ἄροτρο, ὅπου ἦταν ζευγμένα δυὸ βώδια· στὸ δεύτερο plan, ἕνας φράχτης, καὶ πίσω ἕνας οὐρανὸς γαλάζιος μὲ συννεφάκια διαφανῆ, ποὺ μοιαζαν μᾶλλον μὲ ἰστούς. Στ' ἄλλο πιάτο, ἦταν μιὰ λίμνη μὲ παπάκια σὶς ὄχθες της.

Τὸ τραπέζι τῆς μέσης ἦταν πιασμένο ἀπὸ ὄλες του τὶς μπάντες. Στὴ μιὰ ἦταν ἡ μαμὰ μὲ τὴ γιαγιά τῆς Δέσποινας, ποὺ κουβέντιαζαν. Στὶς ἄλλες δυὸ, τὰ δυὸ μου μεγαλύτερα ἀδέρφια, ὁ Μανώλης καὶ ὁ Μίμης, ποὺ ἔγραφαν τὰ μαθήματά τους. Καὶ στὴν ἄλλη ποὺ ἔμεινε, ἐγὼ μὲ τὴ Δέσποινα. Κυττάζαμε κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα μεγάλο βιβλίο. Σὲ κάθε φύλλο, ἀπ' τὸ ἕνα κατεβατό, ἦταν κι' ἀπὸ μιὰ ἱστορία, ὄλο μὲ ζωγραφιὲς χρωματιστές. Κάτω ἀπ' τὶς ζωγραφιὲς ὅμως, δὲν ἤξερα νὰ διαβάσω τί ἔλεγε ἦταν γαλλικά. Ἄλλὰ ἡ Δέσποινα, ποὺ πήγαινε σὶς καλογηρές, ἤξερε γαλλικά καὶ μοῦ τὰ ἐξηγοῦσε. Κι' ἐνθουσιάζομουνά τόσο, ποὺ τῆς χάριζα ὄλες μου τὶς ζωγραφιὲς ὅταν ἔφευγε μὲ τὴ γιαγιά της..

"Ἄλλα ὅμως βράδνα, χειμωνιάτικα κι' αὐτὰ, τὰ θυμᾶμαι στὴν καμαρούλα τους. Τὸ σπῆτι τους, χωρίζεται ἀπ' τὸ δικό μας μ' ἕναν τοῖχο οὔτε πολὺ ψηλὸ, οὔτε πολὺ χαμηλὸ. Ἡ ροδακινιά τῆς αὐλῆς μας φαινόταν ἡμισὴ ἀπ' τὴ δική τους, κι' ἡ μανταρινιά τους, —αὐτὴ ἦταν κοντούτσικη, —ἀρκετὰ ἀπ' τὴ δική μας αὐτὴ. Ἐχει ἀκριβῶς τὸ σχέδιο ποὺ ἔχει καὶ τὸ δικό μας· τὰ ἴδια δωμάτια, κι' ἀντίκρου στὴν εἴσοδο, μιὰ μοναχικὴ καμαρούλα. Μόνο, ποὺ στὸ δικό τους σπῆτι, αὐτὴ ἡ μοναχικὴ καμαρούλα ἔχει πλάι καὶ μιὰ κουζινίτσα. Κι' ἐκεῖ καθόταν ἡ γιαγιά μὲ τὴ Δέσποινα· ὄλο τὸ ἄλλο σπῆτι, τὸ νοίκιαζαν.

Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν καμαρούλα θυμᾶμαι τὰ ἄλλα βράδνα. Ἦταν ὅσα βράδνα δὲν μπορούσε ν' ἀρθῆ ἡ γιαγιά μὲ τὴ Δέσποινα στὸ δικό μας σπῆτι. Γιατί ἔπεφτε συχνὰ στὸ κρεβάτι. Σ' ἐκείνη τὴν καμαρούλα, τὸ περισσότερο μέρος τῶπιανε ἕνα πελώριο κρεβάτι. Σ' αὐτὸ κοιμόταν ἡ γιαγιά μὲ τὴ Δέσποινα μαζί, κι' ἦταν στρωμένο μὲ παπλώματα, μὲ κουβέρτες καὶ προβιές: «'Εγὼ, παιδί μου, εἶμαι γρηὰ πιά κροῦνῶ, καὶ θέλω πολλὲς κουβέρτες γιὰ νὰ ζεσταθῶ», μοῦλεγε. Σὲ μιὰν ἄλλη ἄκρη, ἦταν τὸ κρεβάτι τοῦ ἀδερφοῦ τῆς Δέσποινας. Κι' ἦταν καὶ μιὰ κονσόλα κι' ἕνα

τραπέζι μακρόστενο σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα. Τὸ τραπέζι σὶν τοῖχο κολλητὰ, στρωμένο μὲ μιὰν ἐφημερίδα καὶ μὲ τὰ τετράδια τῆς Δέσποινας, ντυμένα ὄλα μὲ μπλε κόλλες, κι' ἡ κονσόλα στὸ προσκέφαλο κοντὰ τῆς γιαγιάς της, μ' ἕνα κηροπήγιο πάντα, ἕνα κουτὶ σπῆττα καὶ δυὸ—τρία μπουκαλάκια μὲ φάρμακα. Στὸ τραπέζι ἔφεγγε ἕνας λύχνος. Τὴ λάμπα τους σπάνια τὴν ἀναβαν, γιατί δὲν εἶχε ἀμπαζούρο καὶ τὸ ζωηρὸ φῶς της πείραζε ἔτσι τὰ μάτια τῆς γιαγιάς. Ἐμένα ὅμως γι' αὐτὸ μοῦ ἄρεσε ἐκείνη ἡ κάμαρα τὸ βράδν.. Καὶ μ' ἄρεσε ἀκόμα γιατί μοσχοβολοῦσε πάντα λιβάνι, καὶ γιὰ ἕνα βυσσινὶ καντήλι σὲ μιὰ γωνία, ποὺ ἔφεγγε μέρα—νύχτα μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίτσας μὲ τὸ Χριστούλη.

"Ἄν ἡ γιαγιά κοιμόταν, καθόμασσε στὸ τραπέζι καὶ παίζαμε αὐτὸ τὸ παιχνίδι: Γεμίζαμε ἕνα φύλλο τελείες. Τελείες ποὺ ἀπέχανε τὸ ἴδιο ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐπειτα, ἀρχίζαμε νὰ τὶς ἐνώνομε, δυὸ—δυὸ, μὲ μιὰ γραμμὴ. Καὶ σχηματίζαμε ἔτσι τετραγωνάκια. Ὅποιος ἀπ' τοὺς δυὸ ἔκλεινε τὰ περισσότερα τετραγωνάκια, —καὶ φαινόταν ἂν ἦταν τῆς Δέσποινας ἡ δικὰ μου, γιατί ἡ Δέσποινα ἔβαζε ἕνα Δ κι' ἐγὼ ἕνα Κ, —ἐκείνος ἐκέδριζε.

"Ἄν ὅμως ἡ γιαγιά δὲν κοιμόταν, μᾶς ἔλεγε παραμῦθια, ποὺ τ'ἀρχιζε ἔτσι:

» Ὁκκίνη κλωστή δεμένη,
στὴν ἀνέμη τυλιγμένη,
δὸς της κλωτσο νὰ γυρίση
παραμῦθι ν' ἀρχινίση.

Μιά φορὰ κι' ἕναν καιρό...»

Κι' ὅμως, αὐτὴ τὴν καλὴ γιαγιά, βρισκόταν ἄνθρωποι ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσαν, ποὺ τὴν ἐχθροῦνταν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν μαλωμένοι πάντα μαζί της, καὶ δὲν τῆς μιλοῦσαν ποτέ, ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ μπακάλη τῆς γειτονιάς μας μὲ τὶς κόρες της, ποὺ καθόνταν στ' ἀντικρουνὸ σπῆτι. Θυμᾶμαι ποὺ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα ἔλεγαν κι' αὐτὸ ἀκόμα: «Χμ.. Ἐέρεις; Εἶναι μάγισσα καὶ πρέπει νὰ τὴ φοβᾶσαι... Μιὰ μέρα μάλωσε ἡ μαμὰ μας μαζί της. Κι' αὐτὴ ξέρεις τί ἔκανε;

ΣΤΗ ΧΑΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΙΟΜΟΣΗ

ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΑΓΙΟΙ

Με τὸ νέο χρόνο μᾶς ἦρθε στὸ Γραφεῖο πὸν δουλεύω κ' ἓνα γαλλικὸ ἡμερολόγιο, γιὰ δῶρο. Κάθε πρωὶ πὸν κόβω τὸ φύλλο τῆς περασμένης, διαβάζω καὶ τὸν ἅγιο τῆς ἡμέρας. Λοιπὸν, δὲ θὰ σᾶς τὸ κρύψω, οἱ γάλλοι ἅγιοι μ' ἀρέσουνε περισσότερο ἀπ' τοὺς δικούς μας—πολὺ περισσότερο. Μέσα στὰ ὀνόματά τους κρύβεται μιὰ χάση, μιὰ εὐγένεια, λίγος ἱπποτισμός, λίγος Μεσαίων—καθρεφτίζουν ὅλα τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ φεουδαρχικοῦ πολιτισμοῦ. Ξοναλέω μηχανικὰ τ' ὄνομά τους καὶ νομίζω, πῶς τὸ στόμα μου ἀποκτάει ξαφνικὰ μιὰ λεπτότητα, ἡ ὁμιλία μου γίνεται ἀβρῆ. Ὁ νοῦς μου ἀχνοβλέπει μαυροντυμένες ἡγεμονίδες, ξανθές, κατάλυκες, μεγαλωμένες στὴ σκιά τοῦ μεσαιωνικοῦ μοναστηριοῦ, ἢ ἡγεμόνες καβάλλα στὰ βαρβάρτα ἄλογά τους—ποιητῆς γίνονται τὴν ὥρα ἐκείνη. Φωνάζω καὶ τὴ συνάδελφό μου γιὰ νὰ διαβάσῃ κ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς ἡμέρας νὰ μοῦ πῆ κ' αὐτὴ τὴ γνώμη της: εἶναι ἢ δὲν εἶναι γεμάτο εὐγένεια τ' ὄνομα τῆς σημερινῆς ἡγίας;

Μιὰ μέρα μοῦ λέει:

—Ὑπερβολικὸς εἶσαι. Δὲν τᾶχεις συνηθίσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα καὶ σοῦ φαίνονται ἐξαιρετικά. Σὰν τὰ μάθης τίποτα δὲν θᾶνε.

Ἔ, λοιπὸν, ὄχι! Καθόλου ὑπερβολικὸς δὲν εἶμαι! Ἐνοιῶσα μιὰ ἡμορφιά

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆρε μιὰ βδέλλα. Τῆς ἔκανε μάγια, καὶ πρωὶ—πρωὶ ἦρθε καὶ μᾶς τὴν κόλλησε σ' ἓνα παράθυρο. Νὰ, σ' αὐτὸ. . . Ἐξέρεις τί τρομάρα μᾶς ἔπιασε, μόλις τὴν εἶδαμε; Καὶ μοῦδειχναν καὶ τὸ παράθυρο, ὅπου βρῆκαν κολλημένη τὴ βδέλλα! «Ἐξέρεις; Δὲν ξεκολλοῦσε. . .»

Καίμηνε γιαγιά! Νὰ σὲ μισοῦν καὶ τώρα τάχα, πὸν δὲν ὑπάρχεις; Ἦ σὲ ἔξασαν ὀλωσδιόλου; Ἐγὼ ὅμως δὲ σὲ ἔξασα. . .

ΚΩΝΣΤ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

κρυμμένη μέσα στὰ ὀνόματα τῶν γάλλων ἁγίων καὶ θέλω νὰ τὴν διατυμπανίσω. Κι' ἡ συνάδελφός μου, καὶ αὐτὴ τὴν ἔνοιωσε, μὰ τὸ λέει ψέματα γιὰ νὰ κἀνῃ ἀντιπολίτευση. Ἄλλοιὼς πολλὲς ἅγιες καὶ ἅγιους ἔχει βρῆ χαριτωμένους.

Πότε ἓναν Ἕλληνα ἅγιο, ἓνα ὀποιονδήποτε ἅγιο θέλετε. Θὰ μυρίζει χωρῆσι, θᾶξῃ ὅλα τὰ ἐλαττώματα πὸν χαρακτηρίζουν τὸν Ἕλληνα ἀπ' τὸν καιρὸν τοῦ Κάδμου. Εἶτε καλόγεροι ἐπὶ Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἦτανε, εἶτε στρατηγοί, εἶτε προλετάριοι τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, εἶτε ἐβραῖοι, τὰ πρῶτα χρόνια μ. Χ. ὅλοι τους θᾶτανε ἄνθρωποι πὸν παραμελοῦσαν τὸ σῶμα, εἶτε ἀπὸ ἔμφυτη κλίση, εἶτε γιὰ κἀνουνε κατὰ γράμμα τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι τους ἄνθρωποι συνηθισμένοι, δίχως τίποτε ἐξαιρετικό. Οἱ γάλλοι ἅγιοι ὅμως ἦτανε εὐγενεῖς ἦτανε πυργοδεσπότες, ἦτανε ἡ ἀφρόκριμα τοῦ φεουδαρχισμοῦ. Εἶναι γιὰ νὰ συζητᾶμε τώρα; Οὔτε μοῦ κἀνει καρδιά πιά νὰ κοιτάξω ἑλληνικὸ ἡμερολόγιο.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸ πλεονέκτημα τοῦ γαλλικοῦ ἡμερολογίου. Κάθε μέρα γιορτάζει κ' ἓνας μόνος ἅγιος. Στὶς 15 τοῦ Μάρτη εἶναι τῆς ἡγίας Ματθίλδης (Ste. Mathilde). Τὴν ἴδια μέρα οἱ Ἕλληνες γιορτάζουνε τὸν ἅγιο Ἀγάπιο «κλπ. μάρτυρας». Ποιὸς ξαίρει τώρα τὴ στρατιὰ μαρτύρων ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ κ' ἀναγκάστηκε τὸ ἡμερολόγιο νὰ βάλῃ μόνον τὸν ἓναν, τὸν πῶ σπουδαῖο;

Τὸ δικό μας ἡμερολόγιο γράφει τρεῖς τέσσερις κάθε μέρα, καμιά φορὰ καὶ δέκα. Δὲν λέω ὑπερβολές. Στὶς 6 τοῦ Μάρτη εἶναι τῶν «ἐν Ἀμορίῳ 42—παρακαλῶ—μαρτύρων» καὶ μιὰ ἄλλη μέρα τῶν 2.000 νηπίων πὸν ἔσφαξε ὁ Ἡρώδης.

Τὶ πλεονέκτες πὸν εἶναι οἱ Ἕλληνες!

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ἙΣΤΙΑΣ,

ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἐδημοσιεύθη στὴν Ἑστία
τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1910.

—Ἐένε, πὸν μόνος κ' ἔρημος σὲ κρῦες χῶ-
[ρες τρέχεις,
Γιὰ πὲς μου πόθεν ἔρχεσαι, πατρίδα σου
ποιὰν ἔχεις;

—Τὴ μακρυνὴ πατρίδα μου πάντα ποθῶ στὰ
[ξένα
Ἐκεῖ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς περνοῦν εὐλογημένα.
Ἐκεῖ κ' ὁ θάνατος γλυκὺς κ' ὅταν κανεῖς
[πεθάνῃ
Ἐχει στὸ μνημῆμά του σταυρὸ, καντήλι καὶ
[λιβάνι

Στ' ἀγαπημένο μου χωριὸ πάντα χαρὲς καὶ
γέλια.
Στ' ἀλώνια τραγουδιῶν φωνές, ξεφάντωμα
[στ' ἀμπέλια,
Κι' ὅταν χορεῖ ἡ λεβεντιά, τῆς Πασχαλιάς
[τὴ μέρα,
Βροντοκοπάει τὸ τούμπανο καὶ κελαῖδει ἡ
[φλογέρα.

Στὴ μακρυνὴ πατρίδα μου, ἔχει εὐωδιά καὶ
[χάρι
Τὸ ταπεινότερο δεντρί; τὸ πῶ χλωμὸ χορτάρι.
Στοὺς κλώνους τῆς ἀμυγδαλιάς σμίγουν ἀν-
[θοὶ καὶ χιόνια
Καὶ φέρνουνε τὴν ἀνοιξὶ γοργὰ τὰ χελιδόνια

Στῶν μαγεμένων της βουνῶν τὰ μαρμαρένια
[πλάγια
Γλυκολαλοῦνε πέρδικες καὶ κλαίει ἡ κοκκου-
[βάγια
Ἡ ἀσημένια θάλασσα μ' ἀφροὺς τὴν περι-
ζώνει
Κι' ὁ οὐρανὸς μὲ τᾶστρα του τὴν χρο σστε-
[φανώνει

Τὴν μακρυνὴ πατρίδα μου, πρὶν βάρβαρος
[σκλαβώσει
Τὴ δόξατ' ἡ παλληκαριά, τὴν φώτιζεν ἡ γνώσι,
Μὰ πάλι ἀπὸ τὴ μαύρη τῆς γῆ, τὴ ματωμένη,
Πετᾶχθηκ' ἡ Ἐλευθεριά σὰν πρῶτ ἀντρω-
[μένη!...

—Φτάνει! Τὴν χώρα πὸν μοῦ λές, τὴν γνώ-
[ρισα, τὴν εἶδα!
Τὴ μακρυνὴ πατρίδα σου ἔχω κ' ἐγὼ πα-
[τρίδα!...

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἐννοοῦνε καλὰ καὶ σώνει νὰ ἔχουνε μά-
τα τοὺς ἅγιους, σωρὸ τίς γιορτὲς νὰ
τεμπελιάζουνε ταχτικά, ν' ἀπλώνουν τὴν
ἀριδα τους σὶὸ καφενεῖο καὶ νὰ μετροῦ-
νε τίς χάντρες τοῦ κομπολογοῦ τους.
Βλέπεις τὸ γαλλικὸ ἡμερολόγιο, σεμνὸ
—σεμνὸ, παστρικό ἀπὸ τυπογραφικὴ με-
λάνη καὶ κάπου, σὲ μιὰ γωνιά ἓνας ἅ-
γιος ταπεινὸς—ταπεινὰ σημειωμένος, λὲς
εἶναι ὁ πῶ κακομοίρης μὲς τοὺς ἅ-
γιους. Κι' οἱ Ἕλληνες καταγεμίζουν
τὸ ἡμερολόγιο μὲ τὰ ἀνταισιθητικά ὀ-
νοματὰ τους κ' ἔχουνε τὴν ἀπαίτηση
νὰ τοὺς γιορτάσουμε, νὰ τοὺς ἀνάψου-
με κερί, νὰ τοὺς πᾶμε πρόσφορο κ'
ἓνα σωρὸ διαδικασίες ἐνοχλητικές. Ὁχ
ἀδελφέ! Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσουνε τέτοιες
ἀπαιτήσεις. Ἄν ἦτανε νὰ διαλέξω γάλ-
λους ἢ Ἕλληνας ἅγιους, χίλιες φορὲς θὰ
διάλεγα τοὺς γάλλους. Οἱ γάλλοι μὲ τὰ
γλυκὸν ὀνόματά τους καὶ μὲ τίς εὐ-
γενεῖς φυσιογνωμίες σοῦ κερδίζουν τὴν
καρδιά. Τέλειωσε.

ΨΙΛΟΛΟΓΟΣ

ΤΙ ΚΟΣΜΟΣ !..

Δύο ἀντιθέτου φύσεως ζῶα δὲν στρέ-
φονται ποτέ νὰ ἴδουν πίσω τους: Ὁ
λύκος καὶ ὁ τίμιος ἄνθρωπος.

Θέλεις νὰ τὰ πλήξῃς ἀσφαλέστερα;
Ἐλα ἐκ τῶν ὀπισθεν.

* *

Τὸ πρόγραμμα τοῦ Κατήκοντος, μόνον εἰς τὴν λιθίνην ἐποχὴν ἐλειτούργει ἀτροποποιήτων διότι ἐχαράσσετο ἐπὶ λίθου Σήμερον ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ καουτσούκ καὶ τὸ ἔχομεν γραμμένον ἐπ' αὐτοῦ. Κάθε αἰὼν, βλέπετε, ἔχει τὴν ἰδιαίτερα πλάκα τῶν ἐντολῶν του.

* *

Ὁ συκοφάντης ὁμοιάζει μὲ τὸν σκύλον ἐκεῖνον, πὸν γαυγίζει ἐν ὥρα νυκτός; εἰς τὸ κέντρον ἐνὸς χωρίου. Μετά τινος στιγμῆς, ὅλοι οἱ σκύλοι εὐρίσκονται ἐπὶ ποδὸς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι λαμβάνουν τὰ ὄπλα των.

Π. Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ

= Λήγημα του κ. ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ =

Με μεγάλη μας χαρά και ευχαρίστηση δημοσιεύουμε πάρα κάτω ένα διήγημα του αρχισυντάκτη του «Ελευθέρου Βήματος» κ. Ηλιάδη. Χάρη στον αγαπητό μας φίλο Μίμη Σπυρόπουλο, ο κ. Ηλιάδης μας παρέχώρησε ένα από τα πρώτα διηγήματα που έγραψε, 16 χρόνων παιδί, στην πόλη. Διαβάστε το αγαπητοί μας φίλοι. Με τη συγκινητική του απλότητα δείχνει το πρόσωρα μεγάλο ταλέντο του συγγραφέα, που αργότερα εξελίχτηκε σ' έναν από τους καλύτερους δημοσιογράφους και θεατρικούς συγγραφείς.

Η γιαγιά σωριάστηκε σέ μιὰ γωνίτσα τῆς καμαρούλας σιγοκλαίοντας. Ἀφῆκε ὕστερα ἕναν ἑλαφρὸ ἀναστεναγμό, σὰν ροχαλητὸ μικροῦ παιδιοῦ, καὶ σὰν νὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ αἰώνια. Στὴν ἀντικρινὴ ἄκρη κοντὰ στὸ εἰκονοστάσιο, ἡ κόρη τῆς σκυμμένη ἔμπρὸς σ' ἕνα κατάλευκο κρεβατάκι, ἐχάιδε μετὰ τὰ δλάνοιχτα κοκκινοβολισμένα μάτια τῆς τὴν κερένια ὄψη ἐνὸς παιδιοῦ. Τὸ κορμί τῆς εἶχε μαρμαρώσει, θαρρεῖς σ' ἐκείνη τὴ σκυμμένη στάση.

Ἀπὸ τὰ πανένια χεῖλια τοῦ μικροῦ γλυστοῖσαν ἔξαφνα κάτι πνιγμένα ἄγρια βόγγητὰ κ' ἡ μητέρα, γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὥρα, κινήθηκε βιαστικά καὶ σκύβοντας ἐκόλλησε τὸ στόμα τῆς ἀπὸ νω στὸ προσωπάκι του. Ἦταν ἄρρωστο βαρεῖά τὸ παιδί τῆς καὶ παραμλοῦσε. Τὰ χεράκια του καίγανε σὰν σὲ φλόγες καὶ τὰ σβυσμένα του μάτια ἔπερναν κάτι φοικαλέες ἐκφράσεις. Τὸ στόμα τῆς μητέρας κολλημένο στοῦ παιδιοῦ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ρουφήξῃ αὐτὸ ὅλες τὶς σιγηλὲς θανατικὲς πνοές, κ' ἀκόμη σὰν νὰ ἠθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πέταγμα τῆς μυρωμένης ψυχούλας του καὶ τὴν αἰσθάνονταν νὰ ἑλαφροφτερουγίζῃ ἀπάνω στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του. Ἀπ' τὶς χαρμίδες τῶν μικρῶν παραθυριῶν ὁρμοῦσαν οἱ λιποθυμισμένοι ἦχοι τῆς βαρεῖας καμπάνας ποὺ ἐσήμαινε τὸν ὄρθρο.

Ἡ μητέρα ξεκόλλησε τὰ χεῖλη τῆς

ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ καὶ τρέχοντας στὴν γωνίτσα ποὺ ἦταν κουλουριασμένη ἡ γιαγιά ἐφώνηξε πνιγμένα τραβώντας τὴν.

—Μητέρα... Τὸ παιδάκι μου πεθαίνει. Ἐύπνα μητέρο καὶ ξεψυχάει ὁ Γιαννάκης μου.

Τινάχθηκε ἡ γιαγιά μ' ἕνα παράδοξο σβραχνὸ ξεφώνισμα, κ' ἀγκαλιάζοντας τὴν κόρη τῆς πνίγηκε σ' ἕνα βαθὺ ἀναφυλλητό. Κατόπι μόλις καὶ πατώντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν τῆς ἐπλησίωσε στὸ κατάλευκο κρεβατάκι τοῦ παιδιοῦ. Δὲν εἶχε ἀρχίσῃ ἀκόμη νὰ ψυχομαχᾷ.

Τὸ σιγοσβύσιμο ὅμως τῶν ματιῶν του ποὺ ἔπερναν τώρα τὴν ἐκφραση κάποιου θολοῦ καὶ χαμένου προηνοῦσε τὸν ἐρχομὸ τοῦ θανάτου. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι τῆς ἡ γιαγιά ἐπάνω τὸ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ, καὶ πέρνωντας ὕστερα τὰ μισοπαγωμένα χεράκια του μέσα στὰ χέρια τῆς εἶπε σιγανὰ σιγανὰ:

—Πήγαινε κόρη μου νὰ φέρῃς ἕναν παπᾶ. Τὸ ψυχοράγημα δὲν ἄρχισε ἀκόμη.

Ἡ μητέρα ἐχάιδεψε ἀκόμη μιὰ φορὰ μετὰ τὰ δοθάνοιχτα μάτια τῆς στὴν κερένια ὄψη τοῦ παιδιοῦ καὶ σέρονοντας τὰ βήματά τῆς βαρεῖά βαρεῖά ἐχύθηκε ἔξω στοὺς δρόμους. Τὸ σκοτάδι βαθὺ, πῖσα. Κι' ἔτρεχε ἡ μητέρα ἀπὸ τὰ στενοσόκακα καὶ ἀπὸ τὰ παράμερα μέρη γιὰ νὰ φτάσῃ γρηγορότερα στὴν ἐκκλησιά.

Ἀπὸ τὶς ταβέρονες ἀκούονταν κάτι σβραχνὰ τραγούδια καὶ οἱ ξενύχτηδες ἀρχίνισαν λίγοι λίγοι νὰ βγαίνουν.

—Ποῦ πᾶς τέτοια ὥρα μοναχὴ βρὲ γυναῖκα μου!

Ἐρώτησε κάποιος βγαίνοντας μαζί με μερικὸς ἄλλους ἀπὸ μιὰ ταβέρνα.

Ἡ μητέρα δὲ γύρισε νὰ δῆ, μονάχα ἐξάκολούθησε τὸ δρόμο τῆς ψιθυρίζοντας.

—Πεθαίνει τὸ παιδάκι μου!... ὁ Γιαννάκης μου...

Τὰ σβραχνὰ τραγούδια ἀκούονταν τώρα κ' ἀπὸ τὴν καμαρούλα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ γιαγιά ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ θρήνο καὶ φιλοῦσε ἀχόρταγα τὰ χεράκια τοῦ Γιαννάκη. Ἀποκαωμένη στὸ τέλος ἀπὸ τὸ βουβὸ θρήνο καὶ ἀπὸ τὸ νευρικὸ φίλημα παραδόθηκε σ' ἕνα λήθαργο καὶ σὲ μιὰ συλλογὴ ἀτέλειωτη...

Τὶ ἤθελε νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη τῆς μ' αὐτὸν τὸν βρωμάνθρωπο τὸ Φώτικα τὸ Τζιτζώκη, τὸν λοταριτζῆ. Τὸ ὄφελος; ποῖο. Εἶχε ξεφυλλίσῃ μονάχα τὸν ἀνθὸ τῆς μοναχοκόρης τῆς καὶ τὴν εἶχε παρατήσῃ κατόπιν, ἕνα δυστυχημένο πλάσμα, εἰοιμόγενη. Τρία χρόνια τώρα ἦταν χωρισμένοι, κ' ὁ Φώτικας μεθοβολοῦσε στὶς ταβέρονες ἀξένουαστο, ὅταν ἡ γυναῖκα του ἔχυνε τὸ φῶς τῶν ματιῶν τῆς γιὰ νὰ θρέψῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς, τὴ γοιὰ μητέρα τῆς καὶ τὸ παιδί τῆς. Καὶ κάποτε ἀδιάφορος ἐκεῖνος ἐπῖνω στὸ μεθύσι του, μπροστὰ ἢ λατέρνα πίσω αὐτὸς μετὰ τοῦ φίλους του, περνοῦσε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς τραγουδώντας μεθυσμένα. Ἡ κόρη τῆς τότε ξεσποῦσε σ' ἕνα βουβὸ κλάμμα καὶ σφιχταγκάλιαζε τρελλὰ τὸ Γιαννάκη τῆς, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ, νομίζεις, τὸ τραγούδι τοῦ πατέρα του ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτέ.

Ἐνα μῆνα τώρα ὁ Γιαννάκης κοίτονταν ἄρρωστος βαρεῖά. Ἄν εἶχε τὸν πατέρα του, ἴσως σωζότανε. Τὶ μπορούσαν νὰ κάνουν περισσότερο δυὸ ἀνήμπορες γυναῖκες! Ἡ γιαγιά ἕνα ζωντανὸ πτώμα, ἕνα πετσοτεντωμένο στὰ κόκκαλα καὶ ἡ μητέρα: ἕνα φάντασμα ποῦ κινιόταν ἀπὸ τὴ μητρικὴ ἀγάπη τὴν ἀτέλειωτη... Καταραμένη ἡ στιγμὴ ποῦ πάντρεψε τὴν κόρη τῆς μ' αὐτὸν τὸ βρωμάνθρωπο γιὰ νὰ αἰσθανθῆ μέσα στὴ ψυχὴ τῆς τὸν πόνο μιᾶς ἀγιάτρευτης πληγῆς ποὺ ἄφινε ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

Τὸ κεφάλι τῆς γιαγιάς βαρεμμένο ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ τὴν ὀδύνη ἔγειρε πάνω στὰ μισοπαγωμένα χεράκια τοῦ παιδιοῦ, κ' ἐλείσανε βαρεῖά τὰ μάτια

τῆς. Εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἡ γιαγιά! Καὶ τὴν εἶχαν ἀποκοιμήσῃ οἱ εὐωδιὲς ποὺ ἀνέδιδε στὸ ἀλαφροφτερούγισμά τῆς ἡ ἀγνή παιδικαῖα ψυχοῦλα!

Τώρα ἄρχιζε τὸ ψυχομάχημα τοῦ παιδιοῦ. Ἀπὸ τὰ ἄχρὰ χεῖλη του ξέφευγαν κάτι ἀδύνατες πνοὲς καὶ τὰ ματάκια του ἀνοιγοσφαλοῦσαν σὰ νὰ ροφοῦσαν τὴν ἰδονὴ κάποιου φευγαλέου ὀνειροῦ. Μιὰ πονετικὴ ἐκφραση ἀμορφιάς συγχύθηκε στὴν κερένια ὄψη του καὶ τὰ χεῖλάκια του ἐνώθησαν μετὰ σπασμὸ σ' ἕνα χρομόγελο.

Κάτω στὴν αὐλὴ ἀντήχησαν κάποιου ἀλμυροῦ βηματισμοὶ κ' ὕστερα σιγοἀνοιξε τῆς κάμαρης ἡ πόρτα.

Στὸ κατῶφλι ἐφάνηκε ἕνας ἄνθρωπος. Σὰν μεθυσμένος καὶ σὰν τρελλός. Τὸ κεφάλι του γυρομένο στὰ στήθια του κ' ὄλο τὸ κορμὶ του κυρτωμένο σὰν ἀπὸ κάτι βαρὺ ποὺ σήκωνε. Ἀκροάσθηκε μιὰ στιγμὴ, καὶ ἀφίνοντας τὰ συρτοπάπουτσά του προχώρησε δειλὰ δειλὰ καὶ σαστισμένα στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ πλησίαζε νὰ σβύσῃ ὀλοτέλα πλέον. Ἀκίνητος στὰ σίδερα τοῦ κρεβατιοῦ ἐστήλωσε τὰ μάτια του ἀπάνω στὴ νεκρικὴ ὄψη τοῦ Γιαννάκη. Τὰ στήθια του πλημμύρισε βαθεῖά ἀπελπισία, τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Ὄρησε κατόπιν καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι του ἄρχισε νὰ φιλῆ τὰ παγωμένα μάγουλα τοῦ παιδιοῦ, τὰ σγουροῦξανθὰ του μαλλάκια, καὶ τὰ χεῖλια του ποὺ σκορπώντας εὐωδιὲς κρυφομιλοῦσαν μετὰ τὰ Χερουβικά τάγματα! Ἡ γιαγιά σκυμμένη ἀπάνω στὰ παγωμένα χέρια του ροχάλιζε. Ὁ ἄνθρωπος ἐπῆρε τότε στὴν ἀγγαλιά του τὸ μικρὸ πτώμα καὶ τρεκλίζοντας τὸ ἔφερε ὡσαμετὸ φῶς μιᾶς μισοκατεβασμένης λάμπας. Τὰ μάτια του χαμένα πλανήθηκαν ἀπάνω στὴν νεκρικὴ ἐκφραση τοῦ παιδιοῦ του. Πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπε τώρα. Κι' ἔβλεπε πὼς οἱ γραμμὲς τῶν ματιῶν του καὶ τῶν κτρινομένων χειλιῶν του καὶ ὁ σπασμὸς καὶ παιδικαῖες ἀκμὴ ρυτίδες τοῦ μετώπου του, ὅλα σὲ μιὰν ἀρμονία ἀποτελοῦσαν ἕνα καταπληχτικὸ ὁμοίωμα του. Κι' ἐνόμισε πὼς εἶχε πε-

θάνει ο ίδιος...

Από τα γειτονικά περιβόλια οι κόκοροι άρχισαν να φωνάζουν έννευστικα. Τα χείλια του πατέρα κινήθηκαν σπασμωδικά, τα χέρια του κοκκαλιασμένα μόλις και κρατούσαν το μυρωμένο κορμάκι του παιδιού. Έσκυψε κι ακούμπισε τα χείλια του στα χειλάκια του Γιαννάκη που για τελευταία φορά έβίωνονταν σ' ένα χαμόγελο, κι ήθελε να ρουφίξει ο πατέρας το χαμόγελο εκείνο με τις τελευταίες ευωδιές που άφηκε πίσω της στο πέταγμα ή ψυχούλα του.

Όταν έσήκωσε το πρόσωπό του το παιδάκι είχε τελειώσει στην άγκαλιά του. Ένα παράπονο κι ένα πνιγμένο κλάμμα συνεπήρε τον πατέρα.. Ξανάνοιξε ή πόρτα της κάμαρης. Μπροστά ή μητέρα και πίσω επιβλητικός ο παπάς. Η νιαγιά τινάχτηκε τρομαγμένη κλαίγοντας.

— Γιαννάκη μου;.. Γιαννάκη μου!

Ο πατέρας άφηκε στο κρεββατάκι του το πτώμα. Κι είχε γονατίσει μαζί με τη γυναίκα του μπροστά στη νεκρική όμορφιά του παιδιού των.

Η μητέρα σαν νάχε ξεχάσει πώς τρία χρόνια ήταν τώρα χωρισμένοι, κι ή γιαγιά κουλουριασμένη, έκλαιε πονετικά. Σε μιá στιγμή έβγηκε για να φέρη τα σάββανα και τα λευκά φορεματάκια του νεκρού. Ο άνδρας είχε μείνη μοναχός με τη γυναίκα του. Τα βλέμματα πλημμυρισμένα με δόνη—άντικρύστησαν και τα χείλια τους αυτόματα ενώθηκαν σ' ένα δακρυποτισμένο φιλί. Μέσα στην απόλυτη σιγή ακούσθηκε ένα παράδοξο γουργούρισμα να βγαίνει απ' το λείψανο του παιδιού και ή καμπάνα ή βρασιά κτυπούσε την απόλυση του όρθρου.

Κων)λις 1910

ΒΑΣ. ΗΑΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ
Εύχεται στους φίλους του
Καλές Άσποκρηές

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Σάν έμαθε τη λέξη «καληστέρα»
ο παπαγάλος, είπε ξαφνικά:
«Είμαι σοφός, γνωρίζω έλληνικά.
Τι κάθομαι δώ πέρα;».

Την πράσινη ζακέτα του φορεί
και στο συνέδριο των πουλιών πηγαίνει,
για να τους πει μιá γνώμη φωτισμένη.
Παίρνει μιá στάση λίγο σοβαρή,
ξεροβήχει, κοιτάζει λίγο πέρα,
και τους λέει: «Καληστέρα».

«Ο λόγος του θαυμάστηκε πολύ,
Τι διαβ' σμένος, λένε, ο παπαγάλος!
Θάναι σοφός αυτός πολύ μεγάλος,
άφοϋ μπορεί και ανθρώπινα μιλεί».

«Απ' τις Ίνδιες φερμένος, ποιός ξέρει
πόσα βιβλία μαζί του θάχει φέρει,
με τι σοφούς έμίλησε, και πόσα
νά ξέρει στών γραμματικών τη γλώσσα!»

«Κύρ παπαγάλ', θάχομαι την τύχη
ν' ακούσαμε τι λές και πάρα πέρα;».

«Ο Παπαγάλος βήχει, ξεροβήχει....
μά τι νά πει; Ξανάπε «Καληστέρα».
(«Τό χελιδόνι») Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Αυτές ή μέρες ή γλυκειές
στη μέση του χειμώνα
όπου σωμαίνου οι βροντές
και παδουν τα χαλάζια,
που λάμπει ο ήλιος —Τι λαμπρός—
στην πλάση και ζεσταίνει,
και παιγνιδιάζει ήνοχα
ή θάλασσα ή γαλάζια,

Αυτές ή μέρες μοιάζουνε
πολύ με τα όνειρά μου.
«Έτσι κι εκείνα έρχονται
μετά την τρικυμία.
Μετά τα δακρυα τα μικρά
τα όνειρα μου χαρίζουν
χαρά, έλπίδες, μέθη και
μιá ανέκφραστη ευτυχία.

Και μου μιλούνε για χορούς
μελλούμενους για γέλια.
«Ός τον χειμώνα μου μιλά
ήμέρα ήλιολουσμένη
για καλοκαίρια που έρχονται
για κάμπους άνθισμένους.
Για μιá χαρά άφάνταστη
που πέρα με προσμένει.

ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΕ ΜΙΑ ΑΥΡΟΦΙΛΗΤΗ ΓΗ: ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΟΝΗΣΟ ΚΡΗΤΗ

Περνούν άκρογιαλιές άσημωμένες
και νησιά σμαραγδένια χαιρετάνε,
κ' όλα αράζουν στην άκρη του πελάγου
του όλόφωτου, εκεί πέρα που ριζώνει
άτρομα ή κρήνη!
Κ. Παλαμās

I

Κόσμος πηγαινέοχεται, φασαρία βρασιλεύει. Όλόκληρο λιμάνι άντηχάει από λογιών-λογιών μιλιές. Άνθρωποι έρχονται κι άνθρωποι φεύγουν, βαπόρια δένονται και βαπόρια λύνονται. Σφυριξίες έρχομου και βουητό άναχώρησης. Πάνω στην «Άκρόπολη» είμαι και γώ μιá μέσα σε κείνους, που σμίγουν τη δράση τους στην όχλοβοή π' απλώνεται με τόση ένταση σε τόση έκταση. Είμαι μιá από κείνους που φεύγουν. Δίπλα μου κάποια σιγονκλαίει και όλο βρίσκει, κάτι να φωνάζη σε μι' άλλη που έμεινε μοναχή στη προκυμαία. Έν' άντρικό κατέλλο κουνιέται πιδ πέρα και το «καλό ταξειδι» δίνει και παίρνει.

Ένα κουδούνισμα γ' αυτούς που πρόπει να κατεβούν, ένα λύσιμο των σχοινηών, άνέβασμα της σκάλας, τραβηγμα της άγκυρας και το βαπόρι κινάει. Στη κίνησή του κάτι άγνωρο μέχει τότε κινείται μέσα μου. Βλέπω κάποιους ν' απομακρύνονται απ' τη προκυμαία, κάποιους να κλαίνε και νοιώθω δάκρυα να πλημμυράν τα μάτια μου. Δάκρυα... ή και νάσαν τέτοια όλα τα δάκρυα! Δάκρυα που στέγνωσε το πρώτο φύσημα του θαλασσινού άγέρα που μου θύμισε τι είχα ζητήσει. Πίσω μας ο Πειραιάς, φωτεινά στίγματα σε σκοτεινό φόντο, μπρός μας το πέλαγος και τ' άφρισμα της θάλασσας που λούζει την πλώρη μας.

Μόλις χαράζει. Βρισκόμαστε άνάμεσα σε δύο γαλάζια ουρανό και θάλασσα τυλιγμένα και τα δυό στο θαμπό φως που πρωτορίχν' ή ροδαυγή. Στο Κρητικό πέλαγος, μακριά από κάθε στερεά.

Τό βαπόρι τρελλοχορεύει παρασύροντάς με στον άνιαρό του χορό. Τό όχληρό του λίκνισμα τό μανιακό ζητάει να νικήση τις δυνάμεις μου που γερά γεννημένες από κάποιον μου πόθο δεν είναι διατεθειμένες να υποκύψουν εύκολα. Κι' έτσι όλο και τρέχουμε σχίζοντας τα νερά κι αφήνοντας άφρους γοργοσκόπιστους στην θαλασσινή επιφάνεια. Νά και τί πρώτα κρητικά βουνά κι' ύστερ' από λίγο... ύστερα μεσ' τα φωτοβολήματα του ήλιου τα Χανιά που ή μεγάλη απόσταση μικραίνοντας τα τα έξαπλαίξει τόσο! Η άγρία θαλασσοταραχή δεν μας αφήνει να πιάσουμε κει και πηγαίνουμε στο ώραίο λιμάνι της Σούδας. Βγαίνουμε. Έν' αυτοκίνητο μ' έφερε μεσ' από πλατάνια έληδες κι' εύκάλυπτα στα Χανιά. Στην αγορά είναι σταματημένα αυτοκίνητα κι' άμάξια. Μου θύμισαν αυτά τα τελευταία κάποιο παληό καιρό, κάποιες παλιές παιδικές σκηνές άμεσα συνδεμένες με το παραγκωνισμένο σήμερα δίτροχο αλογοκίνητο στοιχείο. Σε λίγο ξαναγίρσασα γρήγορα στο πλοίο γιατί θάφευγε. Ξανάρχισε και πάλι το όργωμα της θάλασσας όσπου φθάσαμε στο Ρέθυμνον. Ένα βουνό στην άκρη, τέσσερα-πέντε σπίτια στη βουνοκορφή μιá άσπροεκκλησιά στη μέση κι' ύστερα κατεβαίνοντας χίλιων ειδώνε σπίτια. Τό λιμάνι καμωμένο στα παληά τα χρόνια έμεινε τώρα καταφύγιο στα μικροπλεύμενα μόνο που βλέπουμε τα ξάρτια τους ψηλά ύψωμένα. Τα κύματα άφροστεφανωμένα σπάνε με πάταγο πάνω στα βράχια. Τό βαπόρι κινείται επίμονα κι' οι βάρκες, οι μαούνες γίνονται τό πιό αδύναμο παιχνίδι της άγριας θάλασσας. Οι μαούνες δένονται στο πλοίο κι' αρχίζει τό ξεφόρτωμα. Πέρνουν δαδοχικά πότε απ' τη μιá πλαγιά και πότε απ' την άλλη. Τό κύμα ραντίζει τους μαουνήρηδες κι' ύστερα τους λούζει κυριο-

λεκτικά. Τὸ σκοτάδι μόλις ἀρχίζει νὰ ἀπλώνεται. Κάποια βουνὰ στὸ βάθος στεφανώνονται ἀπ' τὸ ῥόδινο χρώμα. Τὸ κηλιδωμένο ἀπὸ μαβιά κομμάτια ποὺ κάνουν παραξένες πολυσημάτιστες σκιές.

Μιά καμπάνα σημαίνει στὴ πόλη. Τὸν ἤχο της τὸ φέρνει τ' ἀγέρι ὡς τὸ βαπόρι. Μπλεγμένη μὲ τὸ κυμάτινο μούρουρο μὲ τὴν ἀνθρώπινη βουὴ κάνει κάτι τόσο ξέχωρο! Ὁ πλατὺς ὀρίζοντας, τὸ ἀριὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἡ ὄλη ἀπεραντώσυνή πόσα ἀπροσδιόριστα γεννᾶν! Μιά ἀτμάκατος ἔχει τὴν ἕνα σχοινὶ στὴ μαοῦνα ποὺ παραφορτώθηκε. Τὶ ἀγώνας, τὶ κόποι γιὰ τοὺς πτωχοὺς μαουνιέρηδες ὥσπου νὰ φορτωθοῦν ὀρεβίδια, μπακαλιάρου κ' ἄλλα! Χίλιες φορές πῆγα νὰ φωνάξω ἀπὸ φόβο θαρρώντας πὼς τὸ τεράστιο δεμάτι μὲ τὰ τσουβάλια κατεβασμένο ἀπ' τὸ βίτζι θάπεφτε πάνω τους Πόσοι τρόποι μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ ψωμιοῦ! Βρέχονται οἱ μαουνιέρηδες, λίγο κ' ἡ μαοῦνά τους θὰ φιλήσῃ μὲ τὰ χεῖλη της τὴ θάλασσα κ' ὅμως στητοῖ στὰ δύο ἄκρα γελοῦνε, λέγοντας κ' ἀστεῖα γιὰ τὸ σερσιμὸ τους ἀπ' τὴν ἀτμάκατο. Τ' ἀκούραστο ὡς τώρα βίτζι σωμαίνει καὶ κεῖνοι ὄλο καὶ χάνονται καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ μάτια μου. Στὸ καλὸ καλοὶ ἄνθρωποι. Κάποια διαβατική στιγμή τῆς ζωῆς ἔτυχε νὰ σᾶς συναντήσω, νὰ δῶ τὸν ἀγώνα σας, τὴ πάλῃ σας, τὴν ἀστεία θαλασσοδαρτὴ καρδιά σας. Στὸ καλὸ, δὲ θὰ σᾶς ξαναδῶ ἴσως ποτέ. Μοῦ γεννήσατε τόσες σκέψεις στὸ τυχαῖο συναπάντημα, γιὰ τὴν κἀλή σας στὴν εὐθυμῆ γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὸ ψωμί. Ἡ ἄγκυρα σηκώθηκε καὶ τραβᾷμε τώρα στὸ σκοτεινὸ κενὸ ποὺ τὸ κόβει κάποιος φάρος ποὺ ἀπ' ὦρα ἄρχισε τὸ ὀνθυμικὸ του ἀναβόσβυσμα.

Χρυσὲς πούλιες σ' ὀλοσκοτεινὸ τελάρο. Εἶναι τὸ φωτισμένο **Ἡράκλειο**. Μιά βενζίνα μὲ πηγαίνει ὡς κεῖ. Κόντευαν μεσάνυχτα καὶ κατακουρασμένη ἀφέθη γρήγορα στὸν ὕπνο, τὸ μεγάλο αὐτὸ γιατρὸ τῆς κούρασης. Τὰ ξημερώματα

ξύπνησα. Εἶχα κοιμηθῆ βαθειὰ καὶ νόμισα πὼς βρισκόμουν στὴ **καμαρά μου** γρήγορα μ' ἔπεισε γιὰ τὴν ἀπάτη μου μιὰ μαϊά στα γύρω. Βρισκόμουν στὴν **Κρήτη** στὴ χώρα ποὺ γέννησε ἕναν Γκρέκο, ἕναν Κορνάρο ..

Ἡ σκέψι τ' ἀγνωστον, ἡ ἰδέα πὼς εἶχα νὰ δῶ κάμ ποὺ ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ μοῦδινε φτερά.

(Κάποιες γραμμὲς νὰ τὸ Ἡράκλειο, Κνωσό, Νεάπολη, Ἱεράπετρα κ.λ.π. στὸ ἄλλο φυλλάδιο). **Ἄγνη**

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ XIII

Βρισκόταν στὸν πύργο τοῦ Fontainebleau τὸν Αὐγουστο τοῦ 1618, μόλις ἑπτὰ χρονῶν Εἶχε μπροστά του μερικὰ πῆλινα ἀνθρωπάκια, πῆληκους, σκυλάκια κ' ἄλλα κ' ἔπαιζε. Κάποια στιγμή πέρασε ὁ πατέρας του, πῆρε ἕνα πῆληκο κ' εἶπε γελώντας πὼς ἔμοιαζε μὲ τὸν μαρκήσιο Guise.

Λίγο ἀργότερα, πέρασε αὐτὸς ὁ τελευταῖος. Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος πῆρε τὸν πῆληκο καὶ δείχνοντάς τον, τοῦ λέγει: Ποῖον μοιάζει;

—Μά... δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος.

— Σᾶς, εἶπε ὁ Λουδοβίκος.

Κόκκαλο ὁ μαρκήσιος.

— Καὶ πὼς τὸ ξέρετε; εἶπε

—Μοῦ τὸ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ἀπάντησε ἀπαθέστατα ὁ μικρὸς.

Ὅταν ἀργότερα τὸ διηγήθηκαν στὸν βασιλεῖα ἔσκασε στὰ γέλοια.

(Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ)

Πασχαλιὰ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δικαστὴς πρὸς τὸν κατηγορούμενον—Πῆγαινε τώρα καὶ ἐλπίζω ὅτι σὲ βλέπω ἐδῶ διὰ τελευταίαν φορῆν.

Ὁ λωποδύτης.—Ἄ, κύριε δικαστά, Τόσον νέος θ' ἀλοσυρθῆτε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν;

Ψ.

ΜΙΑ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἦταν ἕνα ἀπόγευμα ὅταν ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη ἐκδρομὴ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κορυφὲς τοῦ Κισσάβου. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ θὰ γινόταν ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖά μας καὶ ἀπὸ τρεῖς ἄλλες συγγενικὲς μας οἰκογένειες. Ἀποφασίσαμε νὰ ξεκινήσουμε ἀπ' τὴ Λάρισα, ὅπου καὶ μέναμε τότε, ἀνήμερα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Στὴν βουνοκορφὴ αὐτὴ ποὺ θὰ πηγαίναμε ἦταν καθὼς μοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι τὸ μοναστήρι τοῦ Προφήτη, ποὺ γιόρταζε κείνη τὴν ἡμέρα ὅπου ἡ θεὰ καθὼς λέγανε ἦταν ἀφάνταστα πανοραματικὴ καθὼς καὶ ἡ διαδρομὴ. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ βέβαια ἐγὼ τὴν περίμενα ἀνυπόμονα καὶ δὲν ἄργησε νὰρθῇ. Ἀπὸ δύο μέρες πρωτύτερον ἄρχισαν ἡ ἐτοιμασίαι ἀπὸ τροφίμα καὶ σκεπάσματα. Κι' ἔτσι πρωτὶ-πρωτὶ δύο αὐτοκίνητα μᾶς περίμεναν ποὺ θὰ μᾶς πῆγαιναν ὡς «τ' ἀμπελάκια» ποὺ βρίσκονται στὶς πλαγιὰς τοῦ Κισσάβου. Ἀπὸ κεῖ πιά ἡ συγκοινωνία κόβεται γιὰτὶ ἀρχίζει ὁ ἀνήφορος ποὺ μόνον πεζοὶ καὶ ζῶα τὸν βγάζουν πέρα. Ἡ μέρα καθὼς προαγγελοῦνταν θὰ ἦταν θαυμασία. Τὰ πουλιὰ γέμισαν τὸν οὐρανὸ ἀπὸ χαρούμενα τιβίσματα, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο, πέρνοντας τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Λαρίσης—Θεσσαλονίκης, ἄφηνε πίσω τὴ Λάρισα καὶ μπόλικη σκόνῃ!

Ὅλοι εἴμαστε δροσεροὶ καὶ χαρούμενοι ἐνῶ τ' αὐτοκίνητο κυλᾷ-κυλᾷ φορτωμένο μὲ τὰ πράγματα καὶ μὲ μερικὰ πουλερικά ποὺ πότε πότε μᾶς ἔδιναν σημεῖα ζωῆς βγάζοντας καμμιά φωνή.

Δεξιὰ κ' ἀριστερὰ ὑψώνονται τὰ σιτηρὰ ὑπερήφανα καὶ καταπράσινα ποὺ γέρνουν στὸ πέρασμά μας σὰν νὰ μᾶς χαιρετοῦν. Κάπου κάπου ἀνάμεσα τους κοκκινίζει καὶ καμμιά ἀνεμώννα ποὺ φαίνεται τόσο μικρὴ μπρὸς στοὺς ψηλοὺς βλαστοὺς τῶν σιτηρῶν ποὺ σὲ λίγο καιρὸ ἀκόμα καὶ θὰ πέσουν κάτω ξερά, χουσίζοντας τὴν πεδιάδα, ἀτ' τὸ ἀστραφτερὸ δρεπάνι τοῦ γεωργοῦ. Μετὰ ἀπὸ δύο ὥρες διαδρομὴ, φθάσαμε στὴν πολυ-

τραγουδισμένη, κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες πλατάνια ποὺ πολλὰ γέροντα τὰ χοντροκαμωμένα κλαδιά τους καὶ τὰ βουτοῦσαν μέσ' τὸ θολὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Τὸ νερὸ ἦταν μπόλικο καὶ μὲ τὴν ὄρη ποὺ ἐρχόταν παράσερνε χιλιάδες ξερόφυλλα. Τ' αὐτοκίνητό μας περνᾷ πότε δεξιὰ πότε ἀριστερὰ στὶς γραμμὲς τοῦ σιδηροδρόμου, ἀφήνοντας τώρα καὶ τὰ ὠραία Τέμπη κ' ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο—κορδέλες—ποὺ θὰ μᾶς ἔφερνε στ' ἀμπελάκια. Ἀναβαίνοντας, τὰ γύρω χωριὰ ποὺ πρὶν τ' ἀφίσαμε πίσω μας, φαίνονταν ὄλο καὶ μικρότερα ἐνῶ τὰ Τέμπη, μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλιοῦ, ἔταιρναν μιὰ πανοραματικὴ ὄψη. Ὁ ποταμὸς φάνταζε σὰν πύρινο φεῖδι ἀπ' τὶς ἀνταύγειες τῆς δύσης. Τέλος φθάνουμε καὶ στ' ἀμπελάκια. Ἐμεῖς οἱ νέοι ἐφοδιασμένοι μὲ ἀγκλίτσες ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε σιγά—σιγά τὸν ἀνήφορο. Ἐτσι μᾶς πρόλαβε τὸ σκοτάδι.

Τὴν ἡσυχὴ νύκτα τὴν ταράξαμε βέβηλα ἐμεῖς μὲ τὰ τραγούδια μας.

Ὡς ποὺ νὰ χαράξῃ εἶχαμε φτάσει πιά στὴν Κορυφὴ τοῦ Κισσάβου ὅπου καὶ θὰ περνούσαμε τὶς δύο ἐβδομάδες. Τ' ἀστέρια χάθηκαν ἐντελῶς καὶ ἡ φύση πῆρε δροσερὴν χαρωπὴ καὶ καθάρια ὄψη χαρίζοντάς μας τὴν ὄνειρεμένη θεὰ σ' αὐτὸ βέβαια βοήθησαν καὶ τὰ κυάλια μας. Νά! κάτω κεῖ ἡ ἐκβολὴ τοῦ Πηνειοῦ. Δεξιὰ κ' ἀριστερὰ ἡ ἄλλες κατὰφυτες κορυφὲς τοῦ Κισσάβου. Ἀριστερὰ σὲ κείνη τὴν κορφοῦλα διακρίνεται τὸ ἱστορικὸ Κάστρο τῆς Ὠριάς μὲ τὰ δύο του τεῖχη μόνον ὄρθια καὶ τ' ἄλλα ὀγκύματα θυμίζοντας τὴν ἱστορικὴ παράδοση. Μακρὰ, πολὺ μακρὰ μύλις καὶ χωρίζαν τὰ βουνὰ τοῦ Ἄθω ποὺ δέχονται τὰ χιόνια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς καθάριας θάλασσας ποὺ τὰ κυκλῶνει φιλόστοργα σὰν μιὰ καλὴ μάνα. Αὐτὰ ὅλα οὔτε κἀν φανταζόμουν ποτέ νὰ τὰ ἰδῶ φυσικὰ παρὰ μόνον σὲ τοπεῖα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί μας,
Αποκρήες! Οί μέρες του γλεντιού
και της χαράς. Διασκεδάστε φίλοι όπως
μπορείτε. Γρήγορα θα περάσουν κι
αυτές.

Μ. Ξυροπούλε. Εύχαριστούμε για
τις προσπάθειές σου. Με τις οδηγίες
του εκλεκτού μας συνεργάτου κ. Β.
Βλιάδου θα συμμεορφώθουμε με τον
καινούργιο, τον τέταρτο, χρόνο.

Αυσόχαρτο, ώστε το περιοδικό μας
επάψε να είναι προσπάθεια; «Είναι ένα
πολύ καλό περιοδικό με διαλεκτή ύλη
και πολύ καλή εμφάνιση» όπως λές.
Αυτό το οφείλουμε στους εκλεκτούς
μας συνεργάτες, και σε σένα δηλαδή,
Σού γράφουμε ιδιαίτερα.

Μετά τους διαγωνισμούς Ζουρλο-
παντιέρα στους οποίους φανταζόμαστε
ότι επέτυχες, περιμένουμε και το μεγάλο
γράμμα που μας υποσχέθηκες, καθώς
και το κομμάτι σου. Σ' εύχαριστούμε
και για τη συνδρομή και το ενδιαφέ-
ρον σου.

Πήραμε την συνδρομή της φίλης σου,
Φιλέρημε, και στείλαμε το φυλλάδιο.
Στις φίλες που μας υπέδειξες στείλαμε
δείγμα. Φρόντισε για τα περαιτέρω.

Νόρμα, Έλλας Καρρά, εύχαριστού-
με για τη συνδρομή. Γράφετέ μας συ-
χνότερα.

Άγνη Καρδιά. Εύχαριστούμε για τα
καλά λόγια.

Εύχαριστούμε για τα καλά λόγια νέε
μας φίλε Τζωρτζ-Ράφτ. Τα προηγού-
μενα φύλλα στά στείλαμε.

Δουλουδισμένο Περιβόλι, είσαι από-
λυτα δικαιολογημένος για την αργοπο-
ρία της συνδρομής Βέβαια τα μαθή-
τα αποσχολούν πολλές ώρες.

καμμιάς εκθεσης ζωγράφου που αφήνει
τά χρώματά του, με τις καλλιτεχνικές
του πινακίδες στο μουσαμά, να πέφτουν
αντιγράφοντας τη φύση εξωραϊσμένη,
όνειρωμένη...

Φανή Λούζη

Πασχαλιά. εύχαριστούμε για τη συν-
δρομή του φίλου μας Ηλιου Αγγινού.
Διαβιβίζουμε τα συγχαρητήριά σου
στούς κ. κ. Γ. Κουγιούλη Κ. Λευκα-
δίτη, Οδρανίο Τόξο, και λοιπούς για
τά διηγήματά τους και ποιήματα στο
Χριστουγεννιάτικο φύλλο.

Δούϊς, Στείλαμε εκ δευτέρου το δο.
Για τη συνδρομήτριά σου που ζητάς δεν
μπορέσαμε να βγάλουμε τόνομα.

Ηρ. Κατσιγιάννη, είσαι δίκαιο: οί
αποκρήες θέλουν πολλά έξοδα. Εύχαρι-
στούμε για τη συνδρομή' όγδοο φύλλο
στείλαμε.

Πριγκήπισσα των Δολλαρίων, Αί-
Χάριτες κατά τον Ησίοδον είναι αί:
Άγλαΐα, Εύφροσύνη κ ι Θάλεια.

Κ. Σαρίμπεη, πήραμε το κομμάτι σου,
πρέπει όμως να πάρης και ψευδώνυμο.

Λάβαμε και τις δικές σας συνδρομές
Μυρτώ Γμισερλή, Χαμάργου, Ό. Σο-
φρά, Γ. Μητρούλη, Φ. Παπαϊωάν-
νου Χωρίς Φιερά-Χαλιμά, Ρ. Ζερ-
βοϋ, Ν. Κράλλη, Ο. Γιάνκα, Οδη Νι-
κολάου, Α. Τραχανή, Β. Φιλίππου,
Γερμανόπληκτη, Α Τζοάννου, Κρινό-
λευκη, Ν. Σαπουνά, Φ. Παναγιωτο-
πούλου Σ. Άντισά, Κ. Γουρλή, Α.
Δημάκη, και σάς εύχαριστούμε.

Στο προηγούμενο φύλλο στο μυθιστό-
ρημά μας, έγινε κάποιο λάθος που άλ-
λάζει τα νόημα. Σελίς 139 στήλη 2α,
στοίχος 31 να διορθωθεί:

—Ναί θεϊέ μου, άπάντησα.

—Έλ'άγάπη μου. Έχουμε μιιά επί-
σκεψη.

Έτσι δέ, αισθάνθηκα....

Μάρτιος 1935.

ΓΙΑ ΤΗ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Λούϊ: «Τ' απόγευμα», 'Α-
γνης Καρδιάς. «Εύπνημα», Φιλερήμου «Οίκο-
γενειακός Θρήνος» Τάκη Χωριανού «Παπα-
διαμάντης»

Απορρίπτονται: Τ.Χ.: «Δόν Κάρολος», πα-
ράκαιρο, Κ.Α.: «Η Μιμή και ο Μιμή» άνα-
τάλληλο για το περιοδικό μας Π.Ο.: Ρ. Βάγκ-
νερ καλό αλλά σαν εγκυκλοπαιδικό άρθρο.

Κρατούμε γ.ά κρησί: «Η εύνχια που έφε-
ρε...», «Τό βάζο» «Ο μικρός Πίπης», «Χιο-
νισμένη Λάρισσα», «Σκέψεις» «Τά πρώτα ί-
τάκια».

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Η «Χαρούμενη Συντροφιά» θεωρείται εϋ-
τυχής που άγγελει ότι μεταξύ των μελών της
ένεγράφησαν οί τόσον γνωστοί στο διαπλα-
σόκοσμο Τρισκατάρωτος και Νίκος Χαρούμε-
νος.

Αυτές τί ημέρες θα οργανωθεί από το
Σύλλογο και το Άποκρηάτικο γλέντι Τα
μέλη μας και φίλοι μας θα είδοποιηθούν
εγκαίρως.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ-206 Κούλα Κοντάκη έλαβες τό Μακε-
δονόπουλο; σ' άρεσε για δωρο;
Φιλέρημος (Έφη)

Γ-207 Ταξιδιώτη ένα ποτηράκι σαμπάνια
από κάποιο μισητό σου χέρι θα σ έκανε άρ-
κετά ρομαντικό. Δίγες λέξεις μεγάλη έν-
νοια—τήν έννοεις;
Φιλέρημος

Γ-208 Ταξιδιώτισσα... χωρίς φουστάνια —
Σού πήρασε τό μεθύσι της 2-2-35;
Φιλέρημος

Γ-209 Κάθε μέλος της Χαρούμενης μας εκ-
προσωπει και μιιά παροιμία. Κρίτων: οία κε-
φαλή και έγκέφαλον ούκ έχει. Θέτις: άλλου
πι πάς, άλλου τό ράσα. Άχινώς: μικρός τό
δέμας άλλα μαχητής. Ταρζάν ούζουν άντάμ
άχμακ όλούρ. ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ: Τ' άν-
τρωιωμένο τό παιδι όλος ο κόσμος τρέμει.
Βερόνικα

Γ-210 Άγράμπελη, επανήλθα μόν με έν-
δύματα—ύφος βιομηχανου επιφυλάσσομαι ο-
μως αν μιάς ξαναρθής να σάποστείλα με μαν-
δύα πνεύματος!
Ταρζάν

Γ-211 Μποίνοντας στο σαλόνη σας χαιρε-
τώ όλους-ες και ιδιαίτερος τό Νουνο μου
De Serpos
Σόνια

Γ-212 Οί λατινομάθεις Basilius de Ser-
pos και Krinus Langađiae γράφουν τίς άγ-
γελίες τους στη δημόδη λατινική (latin po-
pulaire). Μήπως άγνωσών την κλασική;
Μαρία Δυπλεσοίς

Γ-213 De Serpos, nihil verum aut no-
vum aut dignum per tuam ae.atem scripsisti.
Responsionem tuam notavisti in animo ha-
bens nuntiationem meam. Fas est igitur tibi
homini scienti, magna loqui et nihil di-
cere? Ταρζάν οί νεκροί δεν δολοφονούνται.

Φροϋλαίν Ντόκτορ, είσαι ύπερ των δε-
ξιών χειρισμών κε κινήσεων του πηδαλιού
μόνον ή έννοιεις το τραγμα κάπως γενικώτε-
ρα! Νινόν στην έξίσωσι της (1'-181) δια-
κρίνω την σφραγίδα της μεγαλοφύτας σου!

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

Διόρθωσις παρορμήματος. Στην (Γ-200) ή προ-
σίς του πέμπτου στίχου «και προσλάβετε»,
πρέπει να γίνη «ή προσλάβετε».

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

Γ-214 Θέτις Βάγγερ, Τρισκατάρωτος,
Κρίνο της Λαγ αδιάς Άγνη, Πριγκήπισσα
των Δολλαρίων: Άλληλογραφούμε; Διεύθυν-
σις: Μακεδονόπουλο διά
Σόνια

Γ-215 Φροϋλοϊν Ντόκτορ. Η ιατρική
έχει πολλά άγκάθια, videas ne quit persona-
litas tua detrimenti caperet Ντε Σερπός

Γ-216 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΕ, Η Γ-200 ά-
ποτελει εύσχημον τρόπον για να δικαιολογή-
σης την τελείαν σου αδυναμία προς εκτέλε-
σιν των σχεδίων σου. Ομφακές είσιν (pon-
dum maturae sunt)
Κρίνο της Λαγκαδιās

Γ-217 Χρειάζεται μήπως Στέλλα να ρθώ
πάλι στη Σαλονίκη για να αναεώσομε την
άλληλογραφία μας; Πές μου κι έρχομαι.
Δούϊς

Γ-218 Βίβλος γε έσεως κ. Άρχισυντάκτη:
Μ.Ν. έγέννησεν κ Κριτήν, κ. δέ Κριτής έ-
γέννησεν τον Φίλον σας, ήμετερος δέ φίλος
έγέννησε Θείαν Μαρίαν, Θεία Μαρία δέ τον
κ. Άρχισυντάκη. Από Μ.Ν. μέχρι κ. Άρχι-
συντάκτου γενεαί τέσσαρες (στην πραγματι-
κότητα όμως καμμία)

Μαρθαίος δ β!

Γ-219 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΕ, διηγήσου μας
κάτι από τό παλαιό ανά τον κόσμο ταξείδι-
σου.
Άναδρομάρης

Γ-220 ΝΙ-ΜΑΙ, πρώτα ή Γραμματική κι
έπειτα τό Συντακτικό. Ξανακύτταξε την 30ην
Πνευματική σου άσκησι της Διαπλάσεως. Ο-
τόνος είναι σημεϊον σίξεως;
Όλυ—Άχινώς

Γ-221 (Οδρανίο Τόξο, εκείνος δεν άπλήτη-
σε: Δώσε τελευταϊον άσπασμόν του Στα-
μάτη.
Θέτις

Γ-222 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΕ. Σε συμβ υλεσω
να μη ξαναγράφης στη Λατινική προτου μά-
θησ τη σύνταξι της, in praesente και όχι praes-
enti
Ντε Σερπός

Γ-223 Και εάν λόγω έπιδημίας παρεμπο-
δίσθη επίσκεψις εκθέσεως εξ ης ο πατήρ ι-

απόδ' ωφελήθη χρηματικῶς τὰ πάντα ἐξηγοῦνται. Πάντως ἡ **Σανθομαλλοῦσα** κατάλαβε τὴ ἔννουσάμε. Συντακτικοί, λεκτικοί, ἐκφραστικοί μαργαρίται προσόν τριτοετῶν φοιτητῶν νομικῆς καὶ οὐχὶ γεωπονίας.

Φοιτητῆς Γεωπονίας

Γ-224 Ἀφιλοσόφητος=Γ.Χ. καὶ ὄχι Π.Δ. Κοινοποιεῖται **Ἄνναν Πεταλά** πρὸς γνώσιν **Βασιλῆς**

Γ-225 Γριφάκο μου, στήν ἴδια σελίδα τοῦ περιοδικοῦ σου, μόνο στήν ἴδια- ἄλλην δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσω- ὑπάρχουν καὶ τὰ: «μ' ἔστειλε στό πρόσωπο ἕνα χαμόγελο»- μήπως τὸ χαμόγελο στέλνεται καὶ στήν πλάτη;- τὸ χέρι τοῦ Θείου Πέτρου μὲ χαιδεψε- μήπως ἤθελες νὰ τὴν χαιδέψῃ τὸ πόδι του;- « ἡ καλωσύνη **ἔβαζε** στή ζωὴ εὐτυχία»- μὲ τὰ χέρια ἢ μὲ τὰ πόδια τὴν **ἔβαζε**;

Εἶναι καὶ αὐτὰ τυπογραφικὰ ἢ ἄλλου εἶδους λάθη; Ποῦ νὰ εἶλα καὶ τὸ γαλλικὸ κείμενο.

Δις Περιττῆ

Γ-226 Ἰφιλοσόφητε sapientia volavit obliviscitor ejus dicebant amici Μυρέλλα: in festo collegi cōba rubra vulneravit nos. Ταξιδιώτη: Luscinia compaginis gaudentis Κριτῶν: Venizeli viae grandis imperator et omnium ejus civium captator. **Basilius**

Γ-227 ΝΙ-ΜΑΙ, ἂν ὁμως ἐπιδημία ἐμπόδιε τὸ ταξίδι, δὲν κέρδισε ὁ γ αὐτὸς πατέρας;

Μουστάρδα

Γ-228 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΟΠΟΥΛΟ, ἀνελευσθὲν με ξένα ἐννοεῖται μέσα- ἐκδίδεται προσεχῶς ἑβδομοδιαίον καὶ τετρασελίδον

Μουστάρδα

Γ-229 Νέος σοβρός, ὑψηλὸς καὶ ἐρυθρὸς: παρ' οὐκ εἶδεν μαθήματα φυσιοσμοσικας. Πληροφορία παρὰ τῆ Χαρούμενη. **Ὀλυ-Θέτις**

Γ-230 Κρίνο τῆς Λαγκαδιᾶς, mille merci. **Μίχος**

Γ-231 Μίχο, στό pull-over ἕνα πάρομο κα' ἕνα ρίξιμο ἢ δυὸ θηλειές μαζί; **Ὀλυ**

Γ-232 Ὀλυ, ὑποβάλλω εὐσεβάστως τὰ σέβη μου **ὦ παζιλίους**

Γ-233 Τελευταία ὥρα: Ἐπειγοντα τηλεγραφήματα ἐκ Θεσλονίκης ἀγγέλουν ὅτι ἐνέσχυψε δομὴ πύργος. Κατ' ἐξηκριβωμένας πληροφορίας τοῦτο ὀφείλεται εἰς ἀφίξιν **ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΥ** **Fräulein Doktor**

Γ-234 Ἀφιλοσόφητε, τὴν ἐπομένην τοῦ γάμου σου ἀσφαλῶς θὰ σοῦ ἐγείρω τὴν actio conducti **de Serpos**

Γ-235 Πάλιν **ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ** μαινεται, πάλιν **ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ** ὀρχεῖται πάλιν... **Ταρζάν**

Γ-236 Ἀποχαιρετιστὴ ἰον γιὰ ὄλου: Χαρούμενη! εὐτυχῆς ποῦ σὰς ἀποχωρίζομαι. (Cheerful Company! leaving Salon ki am extremely glad to say you good-buy for'ever. Joyeuse Compagnie! J' ai l' honneur et surtout le bonheur de vous saluer.

Ἡ ἀναδεξιμιά σας Καλνικαρέα-Εὐλαμπία-Ἰουλίτσα-Ερασμία-Κορηλία Οὐρανία Ἀγλοῖα **Ὀλυ**...

Γ-237 Χαρούμενη θὰ ξανάρθῃ... δὲν μπορεῖ παρὰ μὰ μέρα νὰ ξανάρθῃ... **Θέτις**

Γ-238 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΕ: Ο=αἱ νῦν ἀγγελίες σου (Ο tempora, ο mores) **Ἀφιλοσόφητε**: ἢ **Γ-181** ἀπάντησις στήν **Γ-113** **Νινὸν**

Γ-239 Εἶναι μοιραῖο ὅλα τὰ πράγματα, πλὴν τῆς βλακείας, νὰ γηράσκουν καὶ νὰ πεθαίνουν. Σ' αὐτὸ τὸ νόμο φυσικὰ μὰ μέρα θὰ ὑποκύβουν καὶ τὰ περιοδικὰ μας, **Μακεδονικὴ Νεολαία**, καὶ **Μακεδονόπουλο**, ἀλλὰ **ποιὸ πρῶτο καὶ γιὰτί**; Νὰ τὸ θέμα τοῦ πρώτου τῆς σειρᾶς μεγάλων διαγωνισμῶν ποῦ ἀρχίζω νὰ προκηρῶσω ἀπὸ σήμερον. Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς μοιραῖα θὰ προσλάβῃ χαρακτήρα πολεμικὸ καὶ θὰ ἐξάψῃ τὸ μένος τῶν γενναίων, οἱ ὅποιοι ἀσυνείδητα θὰ μὰς ἀποκαλύψουν τοὺς εὐσεβεῖς τοὺς πόθους. Ἡμεῖς, ὡς ὁ πρῶτος τῶν γενναίων, ἀναφωνοῦμεν: **Ζήτη τὸ Μακεδονόπουλο καὶ ἀποθατέτω ἢ Μακεδονικὴ Νεολαία**, διότι εἶναι **ισηγελέα!** Προσθεσμία τρίμηνη. Συμμετοχὴ διδραχμῆ Βραβεῖα στίς δύο ἐξυπνότερες καὶ κομματικῶς ἀντίθετες ἀπαντήσεις. Διοσι: Δ. Μ. Δημητρούδη, ὁδὸς Σκρᾶ Δρόμων.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

Γ-240 Μὲ τὴν **Γ-130** δὲν ἤθελα νὰ θίξω τὸν ἀγαπητὸ μου κύριο **Ἀφιλοσόφητο**. Τοῦ γράφω καὶ ἰδιαιτέρως.

Μουστάρδα

Γ-241 Ριζικό: Φοβᾶμαι πὼς ἂν ἀρχίσω θὰ γίνω... εὐθυνοθώρητος. Βίλλυ ELA CONTAM Fräulein Doktor «Ich l. dir, ich Kenne dir nicht».

Γερμανόπληκτος

Γ-242 Βερόνικη μὲ συνοδεύεις τὸ καλοκαίρι στό Πήλειο; Ἄν δὲν μπορεῖς σύστησέ μου συνοδό. **Κρίνο τῆς Λαγκαδιᾶς**

Γ-243 Ἰετιδέα. Προστίδειος ἐκδρομὴ παρακολουθουμένη ὑπὸ διόπτρας Μόσχου. Εἶδον τὰς κινήσεις καὶ εἶπον...

Κρίνο τῆς Λαγκαδιᾶς

Εἰὸ Ζαχαροπλαστεῖον "ΔΙΕΘΝΕΣ,"

ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ 17 Τηλ. 23-46

θὰ βρῆτε τὰ καλύτερα γλυκά, πάστες, σοκολατάκια, βουτήματα, πετι-φούρ, κατασκευαζόμενα ἀπὸ τὰ ἀγνό-τερα ὑλικά

Salon des Fleurs **STATHAKIS**

Ἰδιόκτητα ἀνθοκήπια ἐκτάσεως 40.000 πῆχων παρὰ τὴν ὁδὸν **Λαγκαδᾶ**

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ: Γαρύφαλα, Τριαντάφυλλα, Κυκλάμενα, Μενεξέδες, Ζουμπύλια, Νάρκισσοι καὶ ὅλα τὰ ἄνθη τῆς ἐποχῆς.

ΑΓ. ΣΟΦΙΑΣ 17 **ΑΡ. ΤΗΛ. 37-98**

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ
ΜΗΝΙΑΙΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἐκδίδεται ἀπ' τὸ Διαπλασιακὸ Σύλλογο **"ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,"**

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ν. Π. Πάνον, Μητροπολίτου Ἰωσήφ 10

Υπεύθυνος: **ΒΑΣ. ΚΑΛΕΥΡΑΣ** Τύποις: **Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**
ΖΑΝΝΑ 9 ΠΑΝΤΑΖΙΟΥ 10

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησίᾳ Δρ 30 Ἐξάμηνος 15, Τρίμ. 9
Τιμὴ Φύλλον δραχμαὶ 3

ΤΟ **"ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ,"**
Πωλεῖται

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ **ΑΛΕΞΙΟΥ - ΠΙΚΟΠΟΥΛΟΥ**
Ἀγίας Σοφίας 29

Πάντοτε φθηνότερα

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ & ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΑΓΟΡΑ

ΕΡΜΟΥ 18

Καμπαρίνες, Παλτά,
Ἀδιάβροχα, Ὑποδήμα-
τα ἀνδρικὰ καὶ παιδικά.

Κασμήρια Ἀγγλικὰ καὶ
τὰ ἀφθασια τῶν Ἑλλη-
νικῶν "BRITANIA,,

Πλεκτὰ, Μάλλινα,
Μπλουζες, Ζακέτες,
Πουλόβερο, Φανέλλες,
Ὑποκάμισα, Γραβάτες

Δῶρα χρῆσιμα
Παιγνίδια ὠραία

Καὶ

Μαγιὰ Μήιαλα "ΦΛΟΣ,"

ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ